

Den første store sag var, da chaufførerne sammen med deres vognmænd valgte at blokere motorveje, toldekspeditioner osv. i protest mod, at Folketinget ikke tog sig sammen og sørgede for, at de havde tålelige vilkår, når de ligger på landevejene og kører penge hjem til det danske samfund. Først på det tidspunkt, hvor blokaden var en realitet, først på det tidspunkt, hvor det danske samfund kunne mærke, at det gjorde ondt, vågnede politikerne i Folketingets flertal op og indså, at det var nødvendigt at foretage ændringer. Og hvad blev ændringerne så? Ja, man kan sige, det var en sølle sejr, for da man først fik regnet lidt på tallene i Skatteministeriet, var der jo nærmest bare tale om en pristalsregulering siden 1987 af de ændrede befordringsgodtgørelser, udetillæg osv.

Vores fornemmelse er, at der vil komme langt flere af den slags protester, hvor arbejdsgivere og arbejdstagere gør fælles front mod det offentlige og siger: Nu er det nok. Nu vil vi ikke kunne klare mere.

I Socialdemokratiet bliver man skræmt fra vid og sans, når man oplever det, for i det betonte socialdemokratiske verdensbillede er det sådan, at arbejdsgivere og arbejdstagere skal være hinandens fjender, og staten og det offentlige skal bare være dem, der får lov til at opkræve uforskammet høje skatter. Sådan er virkeligheden ikke længere. Når det offentlige lægger beslag på 2/3 af samfundets økonomi, så er det helt naturligt, at der kommer en reaktion, en protest.

Hvad er det så, man protesterer over? Ja, det, man primært protesterer over, er, at vi har et samfund, hvor de, der stiller sig op på en ølkasse og råber og skriger, hvor de, der laver uro og ballade i gaden, hvor de indvandrere, som kræver kulturcentre, hvor de bøller, som stikker ild på restauranter og smadrer vinduer i vores butikker, altid har et flertal bag sig i Folketinget, som for det første er parat til at forsvare deres handlinger og for det andet er parat til at ofre millioner af kroner på sagsbehandlere og psykologer og særlige institutioner, hvor de kan gå rundt og blive plejet.

Men de mennesker, som hver eneste morgen står op klokken kvart over kvalme og hver eneste dag sætter penge til, når de kører på arbejde, fordi de ikke længere har kørselsfradrag, som kan dække de faktiske omkostninger, er på arbejde, knokler for at holde hjulene i gang, kommer trætte hjem om aftenen og har et familieliv, som under ingen omstændigheder er sær-

lig misundelsesværdigt, fordi både far og mor er tvunget til at knokle på arbejdspladsen, hvad oplever de? De oplever, at de penge, de så skraber sammen til det danske samfund, går til naboen og genboen, som nyder godt af disse arbejdsfrie gevinster, som fru Pia Gjellerup tidligere var inde på.

For arbejdsfri gevinster i det danske samfund får de 1,9 mio. danskere, som er på overførselsindkomst. De, som sidder derhjemme og bliver smaskfornærmede, når man stiller krav til dem om, at hvis de skal have bistandshjælp, hvis de skal have dagpenge udbetalt, så vil vi altså faktisk godt have, at man gør en indsats for samfundet og viser, at man er en borger, der ønsker at hjælpe til. De bliver smaskfornærmede og protesterer. De har en stor del af pressen, de har en masse lobbyister osv., som er parate til at stå i spidsen for dem og kræve, at de får de store ydelser, og at de ingen indsats gør for det.

En sådan samfundsudvikling er Fremskridtspartiet imod, og derfor mener vi, at udviklingen i dag er forkert. Finansministeren kan fremlægge masser af tabeller og flotte tal, der viser, at nu har man opnået det ene og det andet og det tredje og det fjerde og det femte, men det tal, som for os er det vigtigste af alle, nemlig statens samlede gæld, taler man ikke om. Og gør man det, så er det med små bogstaver, for det er jo ikke så godt at skulle erkende, at mange af de velfærdsgoder, som man har bevilget hinanden og sig selv igennem de senere år, er sket for lånt midler.

Hvis de folk, som går på arbejde, i det mindste måtte have lov til at beholde de penge, de selv tjener, så kunne der være fornuft i tingene. Vi har mødt folk, f.eks. håndværkere fra Øresundsforbindelsen, som gennem flere år har kunnet konstatere, at når året er omme, har det kostet dem penge at tage på arbejde. De betingelser, vi byder dem med reduceret kørselsfradrag, dårlige muligheder for at få de faktiske udgifter refunderet osv., betyder, at jo mere de arbejder, jo fattigere bliver de. Det er klart, at deres samfundssyn ærlig talt bliver noget blakket, når de kan se, hvordan andre, der stiller sig op i køen og råber efter flere offentlige ydelser, bliver tilgodeset.

Det har været interessant både i går og i dag at følge den måde, regeringspartierne og deres socialistiske fundament har angrebet de ændringsforslag på, der lå fra Venstre og De Konservative, for det er jo så ubegribeligt, at man f.eks. kan få sig selv til at bruge det argu-